

Arrest

**nr. 70 920 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 26 juni 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 augustus 2011 de beslissing waarbij de door verzoekster ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te

worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 13 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2009 werd ingediend bij de stad Antwerpen door :

[T., S.] [...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name een Macedonische geboorteakte, afgeleverd op 14.05.2007, kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

De door betrokkene voorgelegde verblijfsvergunningen namelijk de vroegere B-kaart van haar zus [A., G.] [...], de B-kaart van haar broer [A., A.] en de vroegere B-kaart van schoonzus [A. G.] [...] kunnen niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument voor [T., S.]. Elke meerderjarige aanvrager dient immers zijn eigen identiteit te bewijzen. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor om deze beweerde familiebanden te staven. Wat er ook van zij, de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt nadrukkelijk dat de identiteit en nationaliteit bewezen dienen te worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Betrokkene beweert dat haar aanvraag vergezeld gaat van haar geboorteakte en haar reistitel. Onze diensten hebben echter geen reistitel kunnen aantreffen bij de aanvraag en kunnen met dit element dan ook geen rekening houden.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Ten onrechte motiveert de bestreden beslissing de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag met verwijzing naar het feit als zou verzoekster haar aanvraag niet hebben vergezeld van een kopie van haar paspoort of identiteitskaart. Dit is echter onjuist.

Verzoekster heeft tot nader order wel degelijk haar aanvraag vergezeld van een kopie van haar internationaal paspoort. Verzoekster brengt voor de volledigheid dit stuk opnieuw voor. Uw zetel zal willen opmerken dat de geldigheidsduur van het paspoort loopt van 20/04/2004 tem 20/04/2014 en aldus dateert van ruime tijd voor de aanvraag tot regularisatie. Verzoekster is aldus in het bezit van een paspoort en heeft er uiteraard geen enkel belang bij dit achter te houden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook de motiveringsplicht daar waar haar beslissing gemotiveerd [is] op verkeerde redenen.

Uw zetel heeft immers in het verleden reeds aangegeven dat indien een overheid zich steunt op foutieve of onvolledige informatie zij zich schuldig maakt aan een schending van de motiveringsplicht (zie RvV, arrest 65 516, og)”

3.2. Verweerder antwoordt dat de motieven die verwoord zijn in de bestreden beslissing verzoekster een zodanig inzicht geven dat zij in staat is te weten of het zin heeft om zich tegen deze beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft en dus voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekster kan ook niet voorhouden de motieven in feite en in rechte die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet te kennen, nu zij ze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat zij geen kopie van haar internationaal paspoort bij haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegde, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden een kopie van haar internationaal paspoort voegde. Verzoekster brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij dit wel zou gedaan hebben, zij beperkt zich tot de bewering dat haar paspoort geldig is vanaf 20 april 2004 en dat zij geen belang had om dit stuk achter te houden. Los van de vaststelling dat verzoekster met deze verklaring niet aantoot dat zij een kopie van haar paspoort bij haar aanvraag voegde, moet worden opgemerkt dat uit het door verweerder neergelegd administratief dossier blijkt dat verzoekster op 26 oktober 2010, en derhalve nadat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indiende, tijdens een onderhoud met een gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde niet over een reispas te beschikken in België omdat zij dit document niet had meegenomen bij haar reis naar België. Verzoekster ondertekende haar verklaringen zodat de inhoud ervan niet ter discussie staat.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK